

15

135919

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXVI Nr. 10

Octombrie 1958

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.
Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
Apare sub conducerea unui comitet

CUPRINS

Planul de mîntuire	Prel. Gh. Kovaks
Cîntec pentru ziua învierii	C. G.
Cine sînt frații mei	E. G. W.
Dă-mi haina dreptății	C. Gr.
Din înțelepciunea poporului chinez	
Preexistența veșnică a lui Isus	Red.
Motivul intrupării Mîntuitorului	C. Adv.
Lucrări agricole în luna octombrie	
	Prel. după T. M.
Ar fi putut Isus păcătui	Redacția
Sfînta treime sau trei persoane în Dumnezeu	
Urarea noastră	I. Bătrîna
Spicuir	D. P.

PLANUL DE MÎNTUIRE

MARTURISEȘTE DESPRE IUBIREA VEȘNICĂ A LUI DUMNEZEU

„Dumnezeu a creat pe om, sfînt și fericit. Pămîntul curat și marel, așa cum ieșise din mîna Ziditorului, nu prezenta nici urmă de decădere, nici umbră de blestem“.

„Planul veșnic al lui Dumnezeu a fost ca familia omenescă să crească, să se înmulțească și să umple tot pămîntul cu fericire. Această fericire a fost legată de o singură condiție: Ascultarea față de legile lui Dumnezeu“.

Dar omul n-a prețuit marea iubire a lui Dumnezeu. Poate nici nu s-a gîndit ce s-ar întîmpla dacă ar pierde această iubire.

PLANUL DE MINTUIRE A FOST FĂCUT ÎNAINTE DE CĂDEREA ÎN PĂCAT

Bunul Dumnezeu a prevăzut pericolul ce amenința pe om, din partea celui rău, și pentru aceasta a pregătit planul de mîntuire

mai înainte, prevăzînd că Satana va ispiți pe om. Dacă n-a reușit să învingă pe Isus în cer, va încerca să se răzbune pe El, prin creațiunea Lui.

În răzbunarea sa Satana s-a îndreptat spre pămîntul nostru, folosindu-se de cele mai iscusite șiretlicuri spre a ispiți și atrage pe om în păcat. „Totuși, în mijlocul suferințelor de pe urma păcatului, iubirea lui Dumnezeu poate fi văzută pretutindeni“.

„El ne-a mîntuit și ne-a dat o chemare sfîntă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărîrea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicie, dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mîntuitorului nostru Isus Hristos care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea prin Evanghelie“ 2 Tim. 1, 9, 10

După căderea în păcat, Dumnezeu a făgăduit că nu va lepăda făptura Lui, ci îi va trimite un Mîntuitor. Gen. 3, 15. „Fiîndcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în

El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică". Ioan 3, 16 „Pe El, Dumnezeu L-a rînduit mai dinaintie, să fie, prin credința în sîngele Lui, o jertfă de ispășire"... Rom. 3, 25

Studiul religiei este cunoașterea îngerilor și a tuturor spiritelor din lumile care nu au păcătuit; care preocupă atenția Domnului și Mîntuitorului nostru; care pătrunde în planul făurit în mintea Celui Infinit, — ținută ascunsă timp de veacuri, care va forma studiul mîntuitorului Dumnezeu în cursul veacurilor nesfîrșite. Acesta este studiul cu care oamenii bisericii pot să se ocupe cu folos. Acesta, dă vigoare minții, înalță sufletul.

SCOPUL PLANULUI DE MINTUIRE, ESTE :

Mîntuirea omului căzut în păcat și îndepărtarea pentru veșnicie a discordiei ce a intervenit în univers.

„In El avem rîscumpărarea prin sîngele Lui, jertfarea păcatelor, după bogățiile harului Său, căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale după planul pe care-l alcătuiască în Sine Insuși... „Efes. 1, 7, 9.

„Ca să-l aducă la îndeplinirea vremilor, spre a-și uni iarăși într-unul, în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pămînt". Efes. 1, 10.

NUMAI HRISTOS POATE SĂ-L REALIZEZE

„In nimeni altul nu este mîntuire căci nu este sub niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți". Fapt. 4, 12 „Eu sînt Domnul, și afară de Mine nu este niciun Mîntuitor!" Is. 43, 11.... Si-l vei pune Numele ISUS, pentru că El va mîntui pe poporul Lui de păcatele Sale", Mat. 1, 21.

„Legea divină călcată, cerea viața păcătoșului. In tot universul, numai unul singur ar fi fost în stare să satisfacă cererile ei în favoarea omului. Deoarece Legea divină este tot atît de sfîntă ca și Dumnezeu însuși, numai cineva egal cu Dumnezeu putea să facă ispășire pentru călcarea ei. Numai Hristos putea să rîscumpere de sub blestemul păcatului pe omul căzut și să-l aducă iarăși în armonie cu Cerul. Hristos urma să ia asupra-Și vinovăția și ocară păcatului, — păcatul care este atît de supărător pentru Dumnezeu încît trebuie să despartă pe Tatăl de Fiul Său. Hristos urma să ajungă pînă în adîncul mizeriei, pentru ca să salveze neamul omenesc ruinat. Hristos a binevoit să ia asupra-Și blestemul și urmarea păcatului". Vezi Is. 53, 2, 11

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl". 1 Ioan 3, 1 Oare, cine ar putea să spună sau să scrie tot ce a făcut cerul pentru noi? Această mare iubire poate fi numai simțită și experimentată. Așa vorbește și David în Ps. 34, 4

„Hristos a fost tratat așa cum merităm noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merită El. El a fost osîndit pentru păcatele noastre, la care El nu avea nici o parte, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți cu dreptatea Lui, la care noi nu avem nici o parte. El a murit de moartea noastră, pentru ca noi să primim viața Lui. „Prin loviturile Lui, noi sîntem vindecați". Noi am fost mîntuiți în întregime prin meritele Mîntuitorului nostru, și trebuie să primim meritul jertfei Sale. Nimeni nu poate purta păcatul călcătorului de lege, afară de „Mielul lui Dumnezeu; Cel care a fost junghiat de la înlemeierea lumii". Ioan 1, 29; Apoc. 13, 8

In Vechiul Testament au fost aduse jertfe timp de mai bine de 1500 ani. Aceste jertfe oreînchipuiau pe adevăratul Miel al lui Dumnezeu. La crucea de pe Gogota, simbolul s-a întîlnit cu realitatea. Acolo a fost jertfit adevăratul Miel al lui Dumnezeu. Acolo s-a arătat planul veșnic al lui Dumnezeu, plin de iubire față de lumea păcătoasă. 1. Petru 2, 22—24.

„Hristos s-a dat pe Sine Insuși la o moarte de ocară, chinuitoare de suflet, care a arătat cît de mult a muncit sufletul Său pentru mîntuirea sufletelor pieritoare. O, Hristos este în stare, Hristos este voios, Hristos dorește să salveze pe toți acei care sînt gata să vină la El".

„Unicul plan prin care putea fi dobîndită rîscumpărarea omului, privea prin jertfa Sa nemărginită, întreg cerul. Ingerii nu se puteau bucura cînd Hristos le făcu cunoscut planul de mîntuire, căci ei vedeau că salvarea omului avea să coste pe iubitul lor Suveran, o durere nespusă. Cu durere și uimire ascultau la cuvintele Sale, cum El povestea că trebuie să se co-

boare din curăția și pacea cerului, din bucuria, strălucirea și viața Sa nemuritoare pentru ca să vină în contact cu corupția pământului, spre a suferi durerea, rușinea și moartea pentru mântuirea oamenilor. El avea să se așeze între păcătos și între pedeapsa păcatului, și totuși, numai puțini aveau să-L primească, ca Fiu al lui Dumnezeu”.

Iubitul nostru Mântuitor nu ne-a salvat numai pe noi din blestemul păcatului, ci și firea întreagă. (Rom. 8, 19—22) El a biruit păcatul și pe autorul lui : Satana, pentru totdeauna, Ebr. 2, 14 u. p. Acum, prin credința în Hristos, putem avea parte de făgăduințele Lui, iar la sfârșit vom avea parte de viața veșnică. Ef. 1, 13. 14 Dan. 7, 24.

Moștenirea încredințată pe vremuri lui Adam, a ajuns în mâna uzurpatorului. Fiul lui Dumnezeu s-a hotărât să vină pe acest pământ, pentru a lua asupra Sa păcatul și moartea, și astfel, să salveze atât pe om, cât și moștenirea pierdută. Planul

de mântuire se bazează pe veșnica iubire a lui Dumnezeu. Această iubire s-a arătat de la căderea omului în păcat pînă la așezarea din nou a fericirii veșnice.

Bucuria Bunului nostru Mântuitor va fi plină cînd se va împlini dorința Sa, exprimată în rugăciunea Lui de Mare Preot : „Tată, vreau ca ocolo unde sînt Eu să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu” Ioan 17, 24. Hristos în slava Lui, va așeza în fața Tatălui, în sîntenie, pe toți

acei pe care i-a răscumpărat prin sîngele Lui, recomandîndu-i, cu cuvintele : „Iată, Eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul”. „Eu am păzit pe aceia pe care Mi i-ai dat”.

„...O, minuni ale iubirii mîntuitoare ! Slavă a clipei în care Tatăl nemărginit, privind la cei răscumpărați va vedea chipul Său, discordia păcatului îndepărtată, zăbranicul dat la o parte, iar neamul omenesc din nou în armonie cu Cerul !”

„O / Taină a mîntuirii ! Iubire a lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit ! Cine poate cunoaște adîncimile acelei iubiri, care „întrece orice cunoștință”. În decursul veacurilor nesfîrșite, minți nemuritoare, căutînd să înțeleagă taina acestei iubiri de necuprins, se vor uimi și îl vor adora”.

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide, voi intra la El, voi cina cu El și El cu Mine”. Apoc. 3, 20.

Prel. Kovaks Gheorghe

CINTEC

PENTRU ZIUA ÎNVIERII

Eu, care, Doamne, port sub soare
Averi de scrum, comori de vînt,
Flămînd de dulcea sărbătoare
A învierii, viitoare,
De bucurie salt și cînt.

Din mila Ta fără hotare,
Din mila Ta eu mă hrănesc
Ți-e glasul pline roditoare, —
Și-i adăpost cu flori și soare.
Cuvîntul Tău dumnezeesc.

Aripa neagră-a morții bate
Și fură pașii tuturor.
Dar sună din eternitate
Un glas ce inima-mi străbate
De înviere și de dor.

Cu Tine nu mor niciodată,
Cu Tine pururea sînt viu
Tu vei veni pe nor odată
Stăpîne, iar la judecată...
Cu lacrimi, Doamne, cînt și scriu

Ai înviat Tu pentru mine,
Ai înviat ca să nu mor,
Pe căi de bucurie pline,
Pe căi fugare și străine,
Ascult eu vuietul de trîmbiți
Al învierii tuturor,
Și cînt înlăcrimat de dor

C. GORAN

E. G. W.

C I N E S Î N T F R A Ț I I M E I ?

Fiii lui Iosif erau departe de a simpatiza pe Isus și lucrarea Lui. Veștile care ajungeau la ei cu privire la lucrarea Lui îi umplea de mirare și spaimă. Ei auzeau că El devota nopții întregi rugăciunii, că în timpul zilei era înconjurat de mari mulțimi de oameni și că nu-și lua timp prea mult pentru a minca. Prietenii Lui gindeau că El Se prăpădește din cauza muncii neincetate. Ei nu puteau să-și dea seama de atitudinea Lui față de Farisei, iar alții, începeau să se teamă că judecata Lui nu mai este sănătoasă.

Frații Lui auziră lucrurile acestea cum și acuzația adusă de Farisei că El izgonea demonii prin puterea lui Satana. Ei simțeau în adîncul inimii ocară de care aveau parte din cauza înrudirii lor cu Isus. Ei cunoșteau zgomotul produs de cuvintele și faptele Lui și nu numai că erau alarmați de cuvintele Lui îndrăznețe dar erau și supărați pentru că El muștra pe cărturari și pe Farisei. Ei se hotărîră să-L convingă sau să-L constrîngă, de a înceta să lucreze în felul acesta și au făcut și pe Maria să se unească cu ei gîndind că din cauza iubirii Lui pentru ea, L-ar putea face să fie mai prevăzător.

Cu puțin timp mai înainte de lucrul acesta Isus făcuse a doua oară minunea de a vindeca un om demonizat, orb și mut; iar Fariseii repetase acuzația: „Cu ajutorul domnului dracilor scoate El draci!” Hristos le-a spus foarte clar că dacă ei pun lucrarea Duhului Sfînt în seama lui Satana, rup legătura lor cu izvorul binecuvîntărilor. Cei care au vorbit împotriva lui Isus personal, fără a pricepe caracterul Lui dumnezeesc, pot primi iertare: deoarece prin Duhul Sfînt ei pot să vadă greșeala lor și să se pocăiască. Oricare ar fi păcatul, dacă sufletul se pocăiește și crede, vina este spălată și îndepărtată prin sîngele lui Hristos; dar acela care leapădă lucrarea Duhului Sfînt se așează într-o situație în care pocăința și credința nu poate să mai vie la el. Numai prin Duhul Sfînt lucrează Dumnezeu în inimă; cînd oamenii leapădă de bună voie Duhul lui Dumnezeu și declară că El este de la Satana, ei taie legătura prin care Dumnezeu poate să comunice cu ei. Cînd în cele din urmă Duhul Sfînt este îndepărtat, Dumnezeu nu mai poate face nimic pentru suflet.

Fariseii cărora le vorbise Isus și le dăduse această avertizare nu credeau nici ei personal acuzația pe care o aduceau împotriva Domnului. Nu era niciunul dintre acești oameni de seamă care să nu se fi simțit atras de Mintuitorul. Ei auziseră glasul Duhului vorbind în inima lor, dovedind că Isus este Unsul lui Israel și îndemnîndu-i cu stăruință să

se facă și ei ucenici ai Lui. În lumina prezenței Sale ei își dăduse seama că sînt lipsiți de sfințenie și dorise după dreptatea aceea pe care ei nu o putea crea. Dar după ce L-au lepădat ar fi fost prea umilitor să-L primească pe Domnul ca Mesia. Odată ce au pus piciorul pe cărarea necredinței, îngîmîrea lor cea mare îi oprea de a mărturisi greșeala lor. Iar pentru a evita de a recunoaște adevărul, ei încercară cu o putere adusă de groaza lor, să combată învățătura Mintuitorului. Dovada netăgăduită a puterii și a harului Lui îi exaspera. Ei nu puteau să împiedece pe Mintuitorul de a face minuni, ei nu puteau opri învățăturile Lui; dar ei făceau tot ce le sta în putință pentru a-L prezenta într-un mod rău și a falsifica cuvintele Lui. Cu toate acestea Duhul lui Dumnezeu îi urmărea cu puterea Lui convingătoare, și ei trebuia să ridice multe obstacole pentru a se împotrivi. Mijlocul cel mai puternic care poate fi făcut să lucreze în inima oamenilor, lupta cu ei, dar ei nu voiau să I se predea.

Nu Dumnezeu este acela care orbește ochii oamenilor sau care le impietrește inima. El le trimite lumina pentru a îndrepta greșelile lor, și a-i conduce pe cărări sigure; numai prin lepădarea acestei lumini, ochii au ajuns să orbească și inima să se impietrească. De multe ori lucrul acesta se întimplă încetul cu încetul și aproape pe nesimțite. Lumina vine la suflet prin Cuvîntul lui Dumnezeu, prin servii Săi, sau prin lucrarea directă a Duhului Său; dar cînd o rază de lumină este trecută cu vederea, începe o parțială ruinare a vederii spirituale, și o a doua descoperire a luminii este văzută mai cu greu. În felul acesta în-

tunerecul se tot întinde pînă cînd noaptea cuprinde sufletul întreg. Așa a fost și cu acești conducători ai iudeilor. Ei erau convinși că Hristos era ajutat de o putere dumnezeiască, dar pentru a se împotrivi adevărului, ei puneau lucrarea Duhului Sfînt pe seama lui Satana. Făcînd lucrul acesta, ei alegeau cu întreaga lor minte și voință rătăcirea; ei se predau lui Satana și de aci încolo erau stăpîniți de puterea lui.

Strîns legată de avertizarea lui Hristos cu privire la păcatul împotriva Duhului Sfînt, este o avertizarea împotriva lucrurilor rele și stricate. Cuvintele sînt o dovadă de ceea ce se găsește în inimă. „Din prisosul inimii vorbește gura“. Cuvintele sînt mai mult decît o dovadă despre caracter, de aci și puterea de a reacționa asupra caracterului. Oamenii sînt influențați de propriile lor cuvinte. Adesea mînați de un impuls venit pe neașteptate, ațîțați de Satana ei roștesc cuvintele de gelozie sau de bănuieli rele, exprimînd ceea ce de fapt ei nu cred; dar cuvintele reacționează asupra gîndurilor. Ei sînt înșelați de cuvintele lor și ajung să creadă ca adevărat aceea ce ei au vorbit sub îndemnul lui Satana. Odată ce au exprimat o părere sau o hotărîre, ei sînt adesea prea mîndri pentru a retrage cele spuse, și încearcă să dea dovezi că au dreptate pînă cînd ajung să creadă că ei o și au. E primejdios de a rosti un cuvînt de indoială, e primejdios de a pune la indoială și a critica lumina dumnezeiască. Obiceiul de a critica în mod nepăsător și lipsit de bună cuviință, reacționează asupra caracterului producînd lipsă de respect și de credință. Mulți oameni care s-au dat acestui obicei au mers mai departe fără să-și dea seama de primejdie pînă au ajuns să critice și să

lepede lucrarea Duhului Sfînt. Isus a zis: „În ziua judecării oamenii vor da seama de orice cuvînt nefolosit pe care îl vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osîndit“.

Apoi a adăugat o avertizare pentru aceia care fuseseră impresionati de cuvintele Lui, care îl ascultaseră cu plăcere dar care nu se predaseră ca Duhul Sfînt să locuiască în ei. Un suflet se ruinează nu numai prin împotrivire dar și prin neglijență. Isus a zis: „Duhul necurat cînd a ieșit din om, umblă prin locuri fără apă, căutînd odihnă și n-o găsește. Atunci zice: „Mă voi întoarce în casa mea“, și cînd vine o găsește goală, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu el alte șapte dhuri mai rele decît el; intră în casă și locuiesc acolo“.

Erau mulți în zilele lui Hristos cum sînt și astăzi, asupra cărora se părea că Satana nu mai are putere în timpul acela; prin harul lui Dumnezeu ei fuseseră liberați de dhuri rele care le stăpînise sufletul. Ei se bucurau în iubirea lui Dumnezeu; dar ca și ascultătorii asemănați în pilda cu pămîntul pietros, ei nu rămîneau în iubirea Lui. Ei nu se predau zilnic lui Dumnezeu pentru ca Hristos să poată locui în inima lor; și cînd dhuri rele se întorceau „cu alte șapte dhuri mai rele decît el“ ei ajungeau să fie cu totul stăpîniți de puterea celui rău.

Cînd sufletul se predă lui Hristos, o putere nouă ia în stăpînire inima cea nouă. Se produce o schimbare pe care omul nu o poate face niciodată prin sine însuși. Este o lucrare supranaturală care aduce un element supranatural în natura omenească. Sufletul care s-a predat lui Hristos devine propria Lui forțăreață pe care El o păstrează într-o

lume revoltată, și El vrea ca nici o altă autoritate să nu fie recunoscută acolo decât a Sa proprie. Un suflet luat astfel în stăpînire de puterile cerești nu mai poate să fie biruit de asalturile lui Satana. Dar numai atunci cînd ne predăm sub stăpînirea lui Hristos putem fi feriți de stăpînirea celui rău. În orice caz trebuie să fim sub stăpînirea uneia din cele două mari puteri care se luptă între ele pentru stăpînirea inimii noastre. Nu este necesar ca să alegem de bună voie a servi împărăției întunecului pentru ca de abia atunci să ajungem sub stăpînirea ei. N-avem decât să neglijăm a ne alia cu împărăția luminii. Dacă noi nu conlucrăm cu puterile cerești, Satana va lua în stăpînire inima și va face din ea locul lui de locuit. Singura apărare împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă prin credința în dreptatea Lui. Numai cînd sintem legați strîns de Dumnezeu putem rezista la efectele rele și nesfînte ale iubirii de sine, ale satisfacerii poftelor personale și ispitirii la păcat. Noi putem părăsi multe obiceiuri rele și pentru cîtva timp putem da la o parte tovărășia lui Satana; dar fără o legătură vie cu Dumnezeu prin predarea noastră față de El în fiecare clipă, vom fi biruiți. Fără o cunoaștere personală a lui Hristos și o legătură continuă cu El sintem supuși bunului plac al lui Satana și vom face pînă la sfîrșit cele ce El ne spune.

„Starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintîi“. Nu sînt oameni mai împietriți decât aceia care au neglijat să asculte de invitația plină de har, și au disprețuit Duhul milei. Cea mai obișnuită manifestare a păcatului contra Duhului Sfînt este continua neglijare de a asculta de chemarea

Cerului la pocăință. Fiecare pas făcut în lepădarea lui Hristos este un pas făcut către lepădarea mintuirii și către păcatul împotriva Duhului Sfînt.

Lepădînd pe Hristos poporul iudeu a comis un păcat ce nu se iartă și refuzînd chemarea harului noi putem comite aceeași greșală. Noi insultăm pe Domnul vieții și-L facem de ocară în fața universului ceresc, cînd refuzăm de a asculta de trimișii Lui imputerniciți și în schimb ascultăm de agenții lui Satana, care îndepărtează sufletul de la Hristos. Atîta vreme cît cineva face lucrul acesta nu poate să aștepte speranță de iertare și va pierde în cele din urmă orice dorință de a se împăca cu Dumnezeu.

În timp ce Isus încă învăța pe oameni, ucenicii Lui aduseră vestea că mama și frații Lui sînt afară și doreau să vorbească cu El. El știa ce să afle în inima lor, și a răspuns celui ce îi adusesse știrea aceasta: „Cine este mama Mea și care sînt frații Mei?“ Apoi și-a întins mîna spre ucenicii Săi și a zis: „Iată mama Mea și frații Mei! Căci oricine care face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela îmi este frate, soră și mamă“.

Toți aceia care primeau pe Hristos prin credință erau uniți cu El printr-o legătură mai strînsă decât aceea a înrudirii omenești. Ei deveneau una cu El, după cum și El era una cu Tatăl. Avînd credință în El și împlinînd cuvintele Lui, mama Lui era mai apropiată și mai fericită înrudită cu El decât prin rudenia naturală. Frații Lui nu urma să aibă vreun cîștig din legătura cu El decât numai cînd îl recunoșteau ca Mintuitor al lor personal.

Ce sprijin ar fi găsi Hristos în rudele Sale pămîntești dacă ei

ar fi crezut în El ca fiind trimis din cer și dacă ar fi conlucrat cu El pentru a face lucrarea lui Dumnezeu! Necredința lor a aruncat o umbră asupra vieții pămîntești a lui Hristos. Aceasta era o parte din amărăciunea paharului cu dureri pe care El l-a sorbit pentru noi.

Vrăjmășia aprinsă în inima oamenilor împotriva Evangheliei a fost adînc simțită de Fiul lui Dumnezeu și a fost cu atît mai dureroasă cu cît o simțea și în familia Sa, deoarece inima Sa era plină de bunătate și iubire, și avea numai simțăminte plăcute pentru legăturile familiare. Frații lui Isus doreau ca El să Se supună părerilor lor, dar o asemenea purtare ar fi fost cu totul în opoziție cu misiunea lui dumnezeiască. Credeau că El are nevoie de sfatul lor. Îl judecau din punctul lor de vedere omenește, și gîndeau că dacă El ar fi vorbit numai lucruri plăcute pentru Farisei și cărturari ar fi evitat cearta neplăcută pe care o produceau cuvintele Lui. Își ziceau că El face lucruri nepotrivite, cînd pretinde că are putere dumnezeiască și cînd Se ridică mai presus de rabini căutînd să mustre păcatele lor. Ei știau că Fariseii, căuta ocazia să-L acuze și părerea lor era că El le dăduse destule ocazii.

Cu scurta lor măsură ei nu puteau cuprinde misiunea pe care El venise s-o îndeplinească și de aceea nu puteau să simpatizeze cu El în încercările Lui. Cuvintele lor aspre lipsite de apreciere dovedeau că ei nu înțelegeau așa cum trebuie caracterul Lui și nu simțeau că natura dumnezeiască stăpînește natura omenească. El îl vedea adesea plin de intristare, dar în loc de a-L mîngîia, spiritul și cuvintele lor nu făceau altceva decât să rănească inima Lui. Natura Lui simțitoare era torturată,

motivele Lui erau greșit înțelese, lucrarea Lui era nepricedută de ei.

Frații Lui adesea înfățișau filozofia fariseilor, jerpelită și mucezită de vreme, și îndrăzneau să creadă că ei pot să învețe pe Acela care înțelegea tot adevărul. Ei condamnau fără nicio sfi-ală ceea ce nu puteau să înțeleagă. Reproșurile lor spuneau despre El că este pripit și astfel sufletul Lui era obosit și intristat. Ei mărturiseau a crede în Dumnezeu și gîndeau că răz-bună pe Dumnezeu, deși Dumnezeu Se intrupase între ei și ei nu știau lucrul acesta.

Lucrurile acestea făceau ca pe cărarea Lui să fie numai spinii. Așa de mult îl durea pe Hristos felul greșit cum era privit în propria Sa familie, încît era o ușurare pentru El să meargă acolo unde ei nu erau. Era o familie unde îi plăcea să meargă, — familia lui Lazăr, Maria și Marta; deoarece în atmosfera credinței și iubirii spiritului Lui afla odihnă. Și cu toate acestea nu se găsea nimeni pe pămînt care să poată pricepe misiunea Lui dumnezeiască, sau să cunoască povara pe care El o purta pentru fericirea omenirii.

Adesea simțea ușurarea numai cînd Se afla singur și comunica cu Tatăl ceresc.

Cei chemați să lucreze pentru cauza lui Hristos, care au să îndure înțelegeri greșite și neîncredere, pînă și în propria lor familie, pot să se simtă mingiați la gîndul că și Isus a suferit, la fel. El are milă de ei. El îi cheamă în tovărășia Lui, să afle ușurare tot unde a aflat și El, în legătura cu Tatăl ceresc.

Aceia care primesc pe Hristos ca Mintuitor al lor personal nu sînt părăsiți ca orfani, să ducă singur povara vieții. El îi primește ca membri ai familiei cerești; El îi invită să numească pe Tatăl Lui, Tatăl lor. Ei sînt frații „cei mici“ ai Lui, scumpi pentru inima lui Dumnezeu, legați de El prin legăturile cele mai intime și mai nepieritoare. El are față de ei o covârșitoare iubire, care întrece cu mult ceea ce au simțit tatăl și mama noastră atunci cînd noi eram fără de niciun sprijin, după cum cele cerești întrec pe cele omenești.

În legile date lui Israel este o frumoasă ilustrație cu privire la legăturile dintre Hristos și poporul Lui. Cînd un Ebreu ar fi fost silit ca din cauza sărăciei

să se despartă de moștenirea lui și să se vindă chiar pe sine ca rob, datoria de a-l mintui pe el și averea lui revenea rudei celei mai apropiate. Așa și lucrarea pentru mintuirea noastră și a moștenirii noastre pierdută prin păcat, a căzut asupra Aceluia care era mai aproape în rudenie de noi. În scopul de a ne mintui pe noi a devenit El ruda noastră. Mult mai aproape de noi decît tatăl, fratele, mama, prietenul sau cel ce ține la noi, este Domnul și Mintuitorul nostru. „Nu te teme“ zice El, „căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu“.

Hristos iubește ființele cerești care inconjură tronul Său; dar cu ce poate fi măsurată iubirea cea mare cu care ne-a iubit pe noi? Noi nu putem s-o înțelegem dar putem ști din experiența noastră că e adevărată. Iar dacă noi, păstrăm legătura de rudenie cu El, cu cită iubire vom privi la aceia care sînt frații și surorile noastre în Domnul. Să nu grăbim noi de a recunoaște pretențiile rudeniei noastre dumnezeiești? Fiind adoptați în familia lui Dumnezeu, nu ar trebui să onorăm pe Tatăl nostru și rudenia noastră?

DĂ-MI HAINA DREPTĂȚII

Dă-mi haina dreptății, Părinte,
Țesută din inul curat;
Mă-nalță pe culmile sfinte,
Spre care-am privit ne-ncetat.

Arunc de la mine, veșmîntul
Acesta din foi de smochin,
Trimite din ceruri Cuvîntul
Să-mi dea un altul, divin.

Putere e numai la Tine
Pe om de la rău să-l abați,
Și firul iubirii-Ți divine
În firul urzeli-mi să-l bați.

Mă-nalță pe culmile sfinte
Spre care-am privit ne-ncetat!
Dă-mi haina dreptății, Părinte,
Țesută din inul curat.

Cornel Greising

DIN ÎNȚELEPCIUNEA POPORULUI CHINEZ

— Un prieten bun este o ade-
vărată comoară

— Ca să-ți câștigi un prieten
nu este mult nici măcar un an,
dar ca să-l jignești este suficient
și un minut.

— Prietenia bazată pe interes
nu e durabilă.

— Vorba bună îmblînzește
chiar și un ger năpraznic.

— E mai util să ocrotești
viața unui om decît să constru-
ești o pagodă cu șaptezeci de
etaje.

— Cei care sînt capabil să ro-
șească nu pot avea sufletul
negru.

— Chiar dacă conștiința nu
are dinți, ea te poate roade pînă
la moarte.

PREEXISTENȚA VEȘNICĂ A LUI ISUS

Advențiștii din Ziua Șaptea cred că Mintuitorul Isus Hristos
a existat din veșnicie împreună cu Tatăl. Această credință
se întemeiază pe declarațiile sigure ale Cuvîntului lui Dumnezeu
și ale mărturiilor Spiritului profetic.

„La început era Cuvîntul și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și
Cuvîntul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate
lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a
fost făcut fără El”. Ioan 1, 1—3.

„Și acum, Tată, proslăvește-mă la Tine Insuți cu slava pe
care o avem la Tine, înainte de a fi lumea”. Ioan 17, 5.

„El este chipul Dumnezeului Celui Nevăzut, Cel Întii născut
din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucru-
rile care sînt în ceruri și pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute,
fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie stăpîniri. Toate au fost
făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile
și toate se țin prin El”. Col. 1, 15. 17

„Domnul Isus Hristos, Divinul Fiu al lui Dumnezeu, a
existat din veșnicie, deși o Persoană distinctă, totuși una cu
Tatăl. El era gloria desăvîrșită a cerului. El era căpetenia fiin-
țelor inteligente ale cerului, și omagiul adorator al îngerilor li era
oferit ca un drept al Său. Aceasta nu însemna că Dumnezeu era
păgubit cu ceva”.

„Vorbînd despre preexistența Sa, Hristos a dus mintea
ascultătorilor înapoi prin veacurile fără de început. El ne asigură
că nu a existat nici odată un timp cînd El să nu fi fost în
comuniune intimă cu Dumnezeu Cel Veșnic. El, al Cărui glas
era auzit de iudei, fusese cu Dumnezeu, existase cu El”.

„Aici, Hristos le-a arătat că deși ei nu-l dădeau nici cincizeci
de ani, totuși viața Sa divină nu o puteau socoti prin calcule
omenești. Existența lui Hristos, înainte de întruparea Sa, nu este
măsurată prin cifre”.

„Din întreaga veșnicie, Hristos fusese una cu Tatăl și cînd a
luat asupra Sa firea omenească, El era încă una cu Dumnezeu”.

Cînd Hristos a trecut prin porțile cerești, El a fost intronat
în mijlocul adorării îngerilor. Indată ce s-a terminat această
ceremonie, Duhul Sfînt S-a coborît asupra ucenicilor în torente
bogate, și Hristos a fost într-adevăr proslăvit cu slava pe care
o avusese la Tatăl din toate veșnicile”.

„În timp ce Cuvîntul lui Dumnezeu vorbește de omeneșul
lui Hristos, cînd era pe pămîntul acesta, el vorbește de aseme-
nea, hotărît și cu privire la preexistența Sa. Cuvîntul a existat
ca o Ființă Divină, ca veșnicul Fiu al lui Dumnezeu, în unire
și în asemănare cu Tatăl Său. Din veșnicie El era Mijlocitorul
legămîntului în care toate națiunile pămîntului, atît iudeii cît și
neamurile, dacă-L primeau, aveau să fie binecuvîntați. Cuvîntul

(Continuare în pag. 16-a)

Motivele întrupării Mîntuitorului

Din textele care descriu întruparea Fiului lui Dumnezeu, reiese că au existat șase motive pentru care El a venit pe pămînt în chip omenesc.

1. EL A VENIT SĂ DESCOPERE PE DUMNEZEU-TATAL OMENIRII

„Și Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl“. Ioan 1,14.

„Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sinul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“. v.18

„Am făcut cunoscut Numele Tău. „Ioan 17,6

„Pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl și care a fost arătată“.

„Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo, Il veți cunoaște și L-ați și văzut.... De atîta vreme sînt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu, dar: „Arată-ne pe Tatăl“. Ioan 14,7-9

„Venind să locuiască la noi. Isus avea să descopere pe Dumnezeu atît oamenilor cît și îngerilor. El era Cuvîntul lui Dumnezeu, gîndul lui Dumnezeu în forma care poate fi auzită... Dar, descoperirea aceasta n-a fost dată numai pentru fiii Săi de pe pămînt. Mica noastră lume este cartea din care învață universul întreg.... Privind la Isus, noi vedem pe Dumnezeu“.

„Fiul lui Dumnezeu veni din cer, să ne descopere pe Tatăl... Acesta este caracterul lui Hristos, așa cum a fost arătat în viața Sa. Acesta este caracterul lui Dumnezeu. Din inima Tatălui se revarsă asupra oamenilor, torențele milei divine dovedită prin Hristos.

Lumina cunoștinței gloriei lui Dumnezeu se vede în fața lui Isus Hristos. Domnul Hristos a fost din veșnicie una cu Tatăl; El a fost chipul lui Dumnezeu, chipul slavei și maiesății Sale, strălucirea măririi Lui. Rostul venirii Lui pe pămînt, a fost acela, de a face cunoscut această slavă. El a venit pe pămîntul acesta, întunecat din cauza păcatului, ca să descopere lumina iubirii lui Dumnezeu, pentru a fi „Dumnezeu cu noi“.

2. EL A VENIT CA SĂ UNEASCĂ PE OM CU DUMNEZEU

„Adevărat, adevărat vă spun că de acum încolo veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborîndu-se peste Fiul omului“. Ioan 1,51

„Iată fecioara va rămîne însărcinată, va naște un Fiu, și-l va pune numele Emanuel, care tîlmăcit înseamnă: 'Dumnezeu cu noi'“. Mat.1,23

„Hristos, de asemenea a suferit odată pentru păcate, El, Cel Neprihănit, pentru cei nelegiuți ca să ne aducă la Dumnezeu“. I Petru 3,18.

„Spre a-Și uni iarăși, într-unul, în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pămînt“. Efes.1,10.

3. EL A VENIT SĂ CAUTE ȘI SĂ MINTUIASCĂ CE ERA PIERDUT

„Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mîntuiască ce era pierdut“. Luca 19,10.

„Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mînuită prin El“. Ioan 3,17.

„Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mîntuiască“. Luca 9,56.

Pentru aceasta S-a identificat cu omul. În Evangheliile, de aproape șaptezeci de ori, El este

numit Fiul Omului. Dăm numai cîteva exemple:

„Isus i-a răspuns: 'Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului n-are unde-Și odihni capul'“. Mat.8,20

„Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip și a întrebat pe ucenicii Săi: Cine zic oameni că sînt Eu, Fiul Omului?“ Mat. 16,3.

„Căci Fiul Omului are să vină în slava Tatălui Său, și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale“. Mat.16,27.

4. EL A VENIT CA SĂ IA ASUPRA SA PĂCATELE OMENIRII

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănile Lui sîntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toți ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“. „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu Cel Neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor“. Is.53,5-6.11.

„A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la El, și a zis: „Iată, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii“. Ioan 1,29

„El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați“. I Petru 2,24.

„Și știți că El S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat“. I Ioan 3,5.

„Asupra lui Hristos ca locuitor al nostru și garanție pentru noi, a fost pusă toată nelegiuirea noastră a tuturor. A fost făcut păcat pentru noi, ca să ne poată scăpa de sub condamnarea Legii. Vinovăția fiecărui urmaș al lui Adam apăsa asupra inimii

Lui. Mînia lui Dumnezeu față de păcat, grozava dezvăluire a neplăcerii Lui din cauza nedreptății, umplea sufletul Fiului Său de întristare. Retragerea privirii dumnezeiești, de la Mîntuitorul în această oră de supremă durere, îi străbătea inima cu o întristare care nu va putea fi niciodată pe deplin înțeleasă de om. Atît de mare era chinul acesta încît durerea corporală era de abia simțită.

5. EL A VENIT SĂ MOARA IN LOCUL NOSTRU

„El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine dintre cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pămîntul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu? Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce-Și va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămîntă de urmași, va trăi multe zile și lucrarea Domnului va propăși în mîinile Lui“. Is. 53. 8.10

„Căci acesta este singele Meu, singele legămîntului cel nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor“. Mat. 26,28.

„Căci pe cînd eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei ne-

legiuți... Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi, prin faptul că pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“. Rom. 5,6.8.

„Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atîrna pe cruce, avînd carnea sfișiată în bătai; mîinile acelea care atît de des se întinseseră să binecuvinteze, erau pironite pe grinda de lemn; picioarele acelea atît de neobosite în slujiri de iubire, erau bătute în cuie pe sîlp; acel cap împărătesc era străpuns de coroana

de spini; buzele acelea tremurînde erau crisplate în strigătul de vaițe. Și toate cîte le-a suferit — picurarea singelui din capul Său, din mîinile și picioarele Sale, chinul care-l scutura făptura, și durerea negrăită care-l sugruma sufletul, cînd chipul Tatălui S-a ascuns de la El, — vorbesc fiecărui copil al familiei omenești, și zic: „Pentru tine a consimțit Fiul lui Dumnezeu să suferă povara aceasta de vinovăție... Deodată, întunecul se ridică de deasupra crucii și în sunete limpezi ca de trîmbiță, care părea că răsună prin toată creațiunea, Isus strigă: „S-a sfișit! Tată, în mîinile Tale încredințez duhul Meu.“ O lumină înconjură crucea, și fața Mîntuitorului străluci ca lumina soarelui. El plecă apoi capul, și muri“.

6. EL A VENIT SĂ NIMICEASCĂ PE DIAVOL ȘI LUCRĂRILE LUI

„Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului“. I Ioan 3,8;

„Tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul“. Ebr. 2,14.

C. Adv.

Ar fi putut Isus păcătui?

Asupra acestei probleme atât de însemnate în Bisericile creștine, sînt diferite păreri. Unii cred că ar fi fost cu neputință ca Isus să păcătuiască; iar alții spun că ar fi fost cu putință. Noi ne alăturăm acestora din urmă, în felul de a înțelege această problemă, ca și în multe alte faze ale doctrinei creștine, cînd învâțați emineți în Biserică, de-a-lungul veacurilor, s-au exprimat în multe privințe, în felul în care ne exprimăm noi. Poziția noastră în această privință este bine exprimată de către serva Domnului:

„Mulți spun că ar fi fost cu neputință ca Hristos să fie biruit de ispită. În cazul acesta, nu putea fi așezat în locul lui Adam. N-ar fi putut cîștiga biruința pierdută de Adam. Dacă noi am avea de dus o luptă mai grea, El n-ar mai fi în stare să ne ajute. Dar Mîntuitorul nostru a luat trup omenesc, în starea în care era. El a luat firea omului, cu posibilitatea de a fi înfrînt de ispită. Noi n-avem nimic de suportat, pe care să nu-l fi îndurat El. Pentru binele omului, Hristos a cîștigat biruința îndurînd cea mai grea încercare“.

„Satana arătase la păcatul lui Adam ca la o dovadă că legea lui Dumnezeu e nedreaptă și că nu poate fi ascultată în corpul nostru omenesc. Hristos avea să îndrepte greșeala lui Adam; dar atunci cînd Adam a fost asaltat de ispititorul, asupra lui nu se găsea nici o urmă din efectele păcatului. El se găsea în tîria bărbăției desăvirșite, plin de vigoare la spirit și la corp. El era înconjurat de slava Edenului și era zilnic în legătură cu ființele cerești. Nu tot astfel era Isus cînd a pornit la luptă impo-

triva lui Satana. Timp de patru mii de ani, neamul omenesc pierduse din tîria corpului, din puterile minții și din valoarea morală.

„Și la Hristos ca și la perechea sfîntă din Eden, pofta a format temelia primei mari ispite. De acolo de unde a început ruina noastră, trebuia să înceapă lucrarea pentru mîntuirea noastră. După cum prin cedarea în fața poftii, Adam a căzut, tot astfel, prin înfrîngerea poftii, Hristos trebuia să biruiască. 'Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți; la urmă a flămînzit. Ispititorul s-a apropiat de El și I-a zis: 'Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pîini'. Drept răspuns Isus i-a zis: „Este scris: Omul nu trăiește numai cu pîine, ci cu orice cuvînt, care iese din gura lui Dumnezeu““.

„De la cîderea lui Adam pînă la Hristos, neînfrînarea a făcut ca să crească puterea poftelor și pasiunilor, așa că au ajuns să nu aibă aproape nici o stăpînire de sine. Din cauza aceasta mulți au decăzut și s-au îmbolnăvit și în ei înșiși nu se găsea putere ca să biruiască. Pentru binele omului, Hristos a cîștigat biruința îndurînd cea mai grea încercare. Pentru fericirea noastră, El a exercitat o stăpînire de Sine mai tare decît foamea sau moartea. Și tocmai în această biruință de la început, erau cuprinse atîtea lucruri care se găsesc în toate luptele noastre cu puterile întunecului.“

„Cînd Isus a intrat în pustie, El era cuprins de slava Tatălui. Absorbit în comuniunea cu Dumnezeu, se găsea mai pe sus de slăbiciunile omenești. Dar slava S-a depărtat și El a fost lăsat singur să lupte cu ispita. Ea înainta din

toate părțile cu putere. Corpul Lui omenesc se cutremura în fața luptei ce avea de dus. Timp de patruzeci de zile, El postise și se rugase. Slab și sfârșit de puteri din cauza foamei, obosit și hărțuit de gânduri: 'Atît de schimonosită îi era fața și atît de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor'. Acum era o ocazie pentru Satana. Acum, credea el, poate să biruie pe Hristos“.

Teologi foarte respectați și onorați s-au exprimat în felul următor:

„Dacă El, de la început ar fi fost înzestrat cu starea desăvîrșită de nepăcătuire, sau cu imposibilitatea de a păcătui, El n-ar mai fi putut fi un om adevărat, și nici un exemplu vrednic de imitat. Sfințenia Sa, în loc de a fi o stare dobîndită de El Insuși și un merit al Său, ar fi fost un dar întîmplător și exterior, iar ispitirea Sa, o manifestare sau o arătare ireală. Ca om adevărat, Hristos trebuia să fie un om liber și responsabil. Libertatea implică puterea de a alege între bine și rău, și puterea de a asculta sau a nu asculta de legea lui Dumnezeu“.

„Dacă adevărul acesta... — adică puterea ispitiri, a fost destul de tare ca să creeze conștiința luptei, — ar fi trecut cu vederea, atunci, întregul program al încercărilor morale prin care a trecut Isus cît a fost pe pămînt, ar degenera dintr-odată într-o simplă performanță pentru timpul cît a fost încercat. În timpurile moderne, această

vedere nu mai găsește adepți. Teologii tuturor școlilor, sînt de acord că puterile răului, cu care Fiul lui Dumnezeu a luptat o luptă atît de nobilă, nu erau umbre, ci vrăjmași reali și puternici“.

„Ori de cîte ori atribuim lui Isus, într-un fel potrivit și în sensul Scripturilor, toate elementele morale ale omului, nu trebuie să despărțim de ele libera alegere, care este puterea de a deosebi între bine și rău; și chiar pentru motivul acesta trebuie să o'admitem, că era cu puțință ca El, la un moment dat, sau pentru un timp oarecare, să fi fost influențat a se depărta de voia lui Dumnezeu. Dacă nu admitem lucrul acesta, raportul ispitirii Sale, oricum ar fi explicat, nu ar putea avea nici o însemnătate, iar fraza, din Epistola către Ebrei: 'El a fost ispitit în toate privințele ca și noi', nu ar avea nici un rost.

Deoarece, Isus a fost un om cu adevărat, această susceptibilitate a Sa și această posibilitate, trebuie să admitem că existau în El. Dacă nu existau, El ar înceta de a mai fi un exemplu desăvîrșit de moralitate omenească.

Prin termenul „fără păcat sau lipsa de păcat din viața lui Isus“, nu trebuie să înțelegem o imposibilitate absolută de a păcătui, ci numai faptul real că nu a păcătuit, și, ceea ce nu se poate despărți de acest fapt, este că trăind într-o fire rațională și liberă, a ajuns la cea mai înaltă sfințenie și desăvîrșire morală

Redacția

SFINȚA TREIME SAU TREI PERSOANE ÎN DUMNEZEIRE

TAINA INTRUPĂRII

Noi credem că „Dumnezeirea sau Sfânta Treime este alcătuită din Tatăl Cel veșnic, ființă personală și spirituală, atotputernică și atotprezentă, atotștiutoare, nemărginită în înțelepciune și iubire; — Domnul Isus Hristos, Fiul Tatălui Veșnic, prin carele toate s-au făcut și prin care se face mântuirea celor răscumparați; — Spiritul Sfânt, cea de a treia persoană a Dumnezeirii, marea putere renăscătoare în lucrarea de mântuire”.

Această credință a Bisericii noastre, este întemeiată pe Cuvântul cel sfânt și nerătăcitor al Scripturii și al Spiritului Profetic.

„Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Faceți ucenici din toate neamurile botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Mat. 28,18—20.

„Harul Domnului Isus Hristos, și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți”. 2 Cor. 13,14.

„Căci trei sînt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvîntul și Duhul Sfînt și acești trei una sînt”. 1 Ioan 5,7.

În Prea Sfînta Treime, sînt trei persoane vii. În Numele acestor trei mari puteri — Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt — sînt botezați cei ce primesc pe Hristos printr-o credință vie. Aceste trei Puteri vor conlucra cu cei ascultători și supuși cerului, în străduința lor de a trăi o viață nouă în Hristos.

Dumnezeirea a fost mișcată de milă pentru neamul omenesc, și Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt S-au legat să lucreze împreună planul răscumparații.

Cei care proclamă a treia solie îngerească trebuie să îmbrace întreaga armătură a lui Dumnezeu, ca să poată sta cu curaj la posturile lor în fața defăimării și falsității, luptînd lupta cea bună a credinței, și rezistînd vrăjmașului prin cuvintele: „Este scris!” „Stați acolo unde Puterile cerului — Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt, — vă pot fi de ajutor. Această Sfîntă Treime conlucrează cu acela care se consacră fără de rezervă lui Dumnezeu. Puterea cerului este la dispoziția celui ce crede în Dumnezeu”.

Sfîntirea noastră este lucrarea Tatălui, Fiului și Duhului Sfînt. Ea este împlinirea legămîntului pe care l-a făcut Dumnezeu cu cei ce se leagă de El, ca să rămîna cu El, cu Fiul și cu Duhul Său în sfîntă comuniune. V-ați născut voi din nou? Ați devenit o făptură nouă în Isus Hristos. Atunci să conlucrați cu Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt, care lucrează în favoarea voastră. Făcînd astfel, voi veți descoperi lumii, principiile neprihănirii.

Veșnicile puteri cerești — Dumnezeu, Hristos și Duhul Sfînt, — întărînd pe ucenici cu o putere mai mult decît o putere trecătoare, aveau să meargă cu ei în lucrare și să convingă lumea de păcat.

Noi trebuie să conlucrăm cu Sfînta Treime din ceruri — Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt, — și aceasta va lucra prin noi, făcîndu-ne împreună lucrători cu Dumnezeu.

Cei care sînt botezați în întreitul Nume al Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh, chiar de la intrarea lor în viața creștină, declară în mod public, că au părăsit viața de păcat și s-au făcut membri în familia cerească, copii ai Tatălui nostru Ceresc.

Și fără indoială, mare este taina evlaviei. Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă”. 1 Tim. 3,16

„Cel ce a fost arătat în trup” — adică a luat corp omenesc și în forma aceasta a fost văzut. Este vorba despre scumpul nostru Mîntuitor Isus Hristos. El era Cuvîntul de la început, Cuvîntul care era la Dumnezeu, Cuvîntul care era Dumnezeu. Acest Cuvînt S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava Singurului născut din Tatăl”.

„Întruparea Fiului lui Dumnezeu este totul pentru noi. Ea este lanțul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos, și prin Hristos cu Dumnezeu. Acesta ar trebui să fie studiul nostru. Hristos a fost un om adevărat. Totuși El era Dumnezeu în trup. Cînd ne apropiem de subiectul acesta, am face bine să ascultăm cuvintele rostite de Hristos lui Moise, din rugul arzător: „Scoate-ți încălțămîntele din picioare, căci locul pe care calci este un pămînt sfînt”. Noi ar trebui să începem studiul acesta cu umilința unui elev, care are o inimă mîhnită. Studiul întrupării lui Hristos este un teren rodnic, care va răsplăti pe cercetătorul ce sapă adînc pentru adevărul ascuns”.

Singurul plan ce putea fi găsit pentru salvarea sufletului omenesc, era acela care cerea întruparea, umilirea și răstignirea Fiului lui Dumnezeu, Maiestatea cerului. După ce planul de mîntuire a fost aflat, Satana nu mai putea găsi teren pentru temeinicia uneltirilor sale: „că Dumnezeu fiind așa de mare nu Se mai îngrijea cu nimic de o creatură atît de neînsemnată ca omul”.

Cînd conțemplăm întruparea lui Hristos în corp omenesc, răminem uimiți în fața unei taine de nepătruns, pe care mintea omenească nu o poate pătrunde și înțelege. Cu cît reflectăm mai

mult asupra ei, cu atât ne apare mai tainică. Cît de mare este contrastul dintre divinitatea lui Hristos și Copilașul lipsit de ajutor din staulul din Betleem! Cum am putea măsura distanța dintre puternicul Dumnezeu și Copilașul lipsit de ajutor? Și totuși, Creatorul lumilor, în care era truște plinătatea Dumnezeirii, S-a arătat ca un prunc lipsit de ajutor, în staul. Cu mult mai înălțat decît oricare dintre ingeri, deopotrivă cu Dumnezeu în demnitate și glorie, și totuși poartă îmbrăcăminte omenească! Dumnezeescul și omenescul erau împletite în chip tainic, iar omul și Dumnezeu au devenit una. În această unire găsim noi nădejde. Privind asupra lui Hristos îmbrăcat cu omenescul, noi privim asupra lui Dumnezeu, și vedem în El strălucirea slavei Lui, imaginea expresă a Persoanei Sale.

Cînd studiem viața lui Hristos și stăruim asupra caracteru-

lui misiunii Sale, fiecare nouă cercetare va descoperi ceva de adînc interes și care n-a fost încă descoperit. Subiectul este inepuizabil. Studiul intrupării lui Hristos, sacrificiul Său ispășitor și lucrarea Sa de mijlocire vor ocupa mintea cercetătorului silitor, în toată veșnicia!"

„Ca Dumnezeu să Se descopere astfel, în trup, este o taină, și fără de ajutorul Duhului Sfînt, nu putem spera să înțelegem subiectul acesta. Cea mai umilitoare lecție pe care o poate învăța omul, este nimicnicia înțelepciunii omenești și zădărnicia de a încerca prin propriile sale eforturi neajutate, să găsească pe Dumnezeu“.

Firea omenească a Fiului Mariei, S-a schimbat oare în firea dumnezeiască a Fiului lui Dumnezeu? Nu. Cele două firi erau în chip tainic intrunite într-o singură persoană — Omul Isus Hristos. În El locuia truște toată plinătatea Dumnezeirii.

Aceasta este o mare taină, ce nu va fi înțeleasă pe deplin și complet în toată măreția sa, pînă ce va avea loc preschimbarea celor răscumparați. Și atunci, puterea, măreția și folosul Darului lui Dumnezeu făcut omului, va fi înțeles. Dar vrăjmașul este hotărît ca Darul acesta să fie în așa măsură mistificat, încît să ajungă de nimic. Noi nu putem explica taina cea mare a planului de răscumparare. Isus a luat asupra Sa omenescul, ca să poată ajunge la oameni, dar nu ne putem explica cum S-a îmbrăcat Dumnezeiescul cu omnescul. Un inger nu ar fi știut cum să simpatizeze cu omul decăzut, dar Hristos a venit în lume, a suferit toate ispitele noastre și a purtat toate întristările noastre ca să ne poată înțelege pe deplin și să ne poată ajuta.

REDACȚIA

URAREA NOASTRĂ

— Cu prilejul unei căsătorii —

Azi drumurile voastre s-au întîlnit.
De-acum
Voi nu mai mergeți singuri, ci amîndoi
pe-un drum.

Cum fiva- drumu-acesta azi nu pot să
vă spun.
E rău pe-alcurei poate și-n schimb
pe-alcurei bun.

Oricum ar fi: cu toții noi vă urăm să
fiți
Pe el de azi-nainte mereu nedespărțiți.

Mereu voi să-l străbateți cuprinși de
bucurie
Și-alături, călăuză, chiar Domnul să
vă fie.

În sufletele voastre „nădejdea“ să
nflorească,
„Iubirea“ niciodată să nu vă
părăsească.

Cu fiecare clipă să creșteți în
„credință“
Biruitori să mergeți mereu spre
biruință.

Stropită să vă fie această cale nouă
Cu-a binecuvîntării curată, sfîntă rouă.

Mereu să vă distingeți prin
generozitate
Și laude v-aducă a voastră bunătate.

Vă-nvrednicească Domnul să fiți fără
de pată,
Ca-n ziua judecării cea mult
înfricoșată

Voi să primiți din mîna-l o răsplatire
bună
A vieții prețioasă, nevestedă cunună

În tot ce este bine mereu să izbutiți,
Înțeleptînd pe alții voi să vă
nțelepțiți

Să nu cunoașteți plîsul și nici să
n-aveți parte
De-a răsfoi vreodată a întristării
carte

Ci dimpotrivă: viața țesută să vă fie
Din zîmbete voioase și sfîntă bucurie

Dea Domnul ca de-apururi să fie-al
vostru trai
Senin cum e senină o dalbă zi de Mai.

Din casa voastră, „pacea“ un paradis
să facă
Și nimeni în virtute niciînd să nu vă
ntreacă.

Pe cerul vieții voastre să nu apară
nor,
Să vă-nconjoare pururi iubirea
tuturor.

A milei floare-aleasă, a milei floare
rară
Pe-a sufletului vostru ogor să vă
răsară.

Azi Domnul vă unește în mila-l pe
vecie
Dar de la ambii astăzi El vrea
statornicie

Uniți să fiți la bine, la greu uniți
mereu,
Uniți întreolaltă, uniți cu Dumnezeu.

Dorita „fericire“, al vostru scump
cămin,
De-apururi să o aibă ca oaspete. Amin

Ioan Bătrina Voivodeni

LUCRĂRI AGRICOLE ÎN LUNA OCTOMBRIE

In cultura mare

După cum luna iulie este timpul pentru culegerea roadelor de vară, tot astfel, luna octombrie este timpul pentru culegerea roadelor de toamnă.

Timpul lunii octombrie trebuie folosit cu scumpătate și cu mare sîrguință, deoarece în timpul acestei luni sînt multe de făcut: trebuie terminat culesul porumbului și al sîecii, trebuie scoși cartofii de toamnă, trebuie cules bumbacul, trebuie semănat grîul și trebuie făcut ogorul de toamnă. De aceea a fost foarte folositor dacă s-a urmat sfatul ca în vară imediat după secerat, să se fi făcut ogor, pentru a se înlesni astfel însămînțările de toamnă.

Toate produsele se cară de pe cîmp, inclusiv cocenii de porumb, frunzele și coletele de la sîecia de zahăr.

In grădina de legume

Se fac ultimele recoltări de tomate (pătlăgele roșii) ardei, gogoșari, ardei lungi, pătlăgele vinețe, fasole și castraveți de toamnă, ceapă de apă, salată și spanac pentru toamnă.

— Se recoltează toate rădăcinoasele: varza, conopida, guliile de toamnă și gogonelele.

— Se curăță de vrejuri și tulpini parcelele recoltate, se îngrașă cu gunoi de grajd și se ară adînc.

— Se continuă semănatul salatei și spanacului și se face plantatul cepei și usturoiului pentru stufat.

In livadă

Se continuă cu împrăștierea îngrășămintului animal în plantații. Se continuă săpatul gropilor și tutoratul.

— Incep plantările de toamnă în plantațiile noi și completarea golurilor în cele existente.

— Pomii plantați se mușuroiesc, se leagă de tutori și se protejează contra iepurilor.

— Se termină lucrările de recoltarea prunelor, merelor, perelor, gutuilor și nucilor.

In vie

— In viile pe rod se culeg strugurii. După cules, via se desface de pe sîrme sau de pe araci și i se face tăierea pregătitoare. După tăiere via se ară. La sfîrșitul lunii, se face îngropatul viei. Aracii se scot din pămînt înainte de tăiere și se așează în stive.

In creșterea animalelor

Animalele încep să fie trecute cu încetul de la întreținerea de pășune la cea de grajd.

Se face vaccinarea de toamnă contra dalacului a bovinelor și cabalinelor din localitățile infectate.

Vremea strîngerii roadelor este vremea bucuriei. Atunci se bucură fiecare de ostenețile depuse la vremea semănatului. De aceea, atît în cele vremelnice cît și în cele spirituale este potrivit îndemnul ca atunci cînd se seamănă, aceasta să se facă la timp cu toată grija și sîrguința, căci de o semănare făcută cu rîvnă și exactitate depinde o bună recoltă și deci o bună răsplată. De aceea este foarte potrivit cuvîntul Scripturii care zice: „Tot ce găsește mîna ta să faci, fă cu toată puterea ta“. Ecles. 9, 10 p.p. Și iarăși trebuie să ne amintim că o odihnă binecuvîntată este rezultatul unei munci depline: „Șase zile să lucrezi și să-ți faci toate lucrurile tale“.

Prel. după T. M.

PREEXISTENȚA VEȘNICĂ A LUI ISUS

(Urmare din pag. 8-a)

era cu Dumnezeu și Cuvîntul era Dumnezeu. Înainte de a fi creați oamenii sau îngerii, Cuvîntul era cu Dumnezeu și era Dumnezeu“.

„Ființa omenească trăiește, dar viața sa este o viață dăruită, o viață ce se va stinge. „Căci ce este viața voastră? Nu sînteți decît un abur care se arată puțințel și apoi piere“. Dar viața lui Hristos nu este un abur; ea nu se termină niciodată, viața Sa este o viață ce a existat înainte de de a fi lumile“.

„Din zilele veșniciei, Hristos a fost una cu Tatăl. El era „chipul lui Dumnezeu“, chipul slavei și maiestății Sale, strălucirea în afară a măririi Lui“.

„El era una cu Tatăl înainte de a fi creați îngerii“. „Hristos era Dumnezeu în firea Sa, în sensul cel mai înalt. El era cu Dumnezeu din toate veșnicile, Dumnezeu mai presus de orice lucru, veșnic binecuvîntat“.

Numele lui Dumnezeu dat lui Moise, ca să exprime ideia eternei prezențe, fusese pretins ca

fiind al Său, de către acest învățător Galileean. El se anunțase pe Sine ca existînd prin Sine Insuși, Cel făgăduit lui Israel, „a cărui obîrșie se suie pînă în vremurile străvechi, pînă în zilele veșniciei“.

În Cuvîntul lui Dumnezeu putem vedea și învăța ce a costat răscumpărarea noastră pe Acela care de la început era deopotrivă cu Tatăl.

Hristos, Cuvîntul, Unicul Fiu născut al lui Dumnezeu, fusese una cu Tatăl cel veșnic, — una în natură, în caracter și în scop, — singura ființă care putea pătrunde în sfaturile și în scopurile lui Dumnezeu... Tatăl a lucrat prin Fiul Său la creierea tuturor ființelor cerești.

Hristos nu încetase de a fi Dumnezeu atunci cînd a devenit om. Cu toate că S-a umilit pînă la firea omenească, El poseda încă Dumnezeirea. Numai Hristos putea reprezenta pe Tatăl între oameni, și această reprezentare ucenicii au avut privilegiul de a o privi timp de peste trei ani.

S P I C U I R I

Formația obișnuită în forma de V a păsărilor migratoare, ca de ex.: gîște, rațe sălbatice, ș.a. dă păsărilor din urmă o vedere deschisă laterală și înainte, în timp ce pasărea din frunte le conduce prin aer.

Numele de „pinguin“ se crede că-și are origina în veacul al 17-lea de la navigatorii spanioli, care numeau păsările acelea „pinguinos“, de la „pinguigo“ sau „cele grase“. O abundentă grăsime acoperă corpurile pinguinilor.

Un învățat afirmă că „e perspectiva că peste oțiva ani locuințele și birourile noastre, vor începe a fi luminate de către pereți și tavane luminoase“. Punctul de plecare al acestei teorii revoluționare în lumina artificială, este faptul că atunci

cînd o substanță luminiscentă, cum ar fi sulfatul de zinc, este plasat într-un cîmp electric, emite lumină.

Este o curioasă prietenie între anemonele, o viețuitoare de mare asemenea unei flori, care trăiește prinzînd alte organisme cu tentaculele ei, și între un soi de pește foarte colorat, numit peștele clown. Anemonele dau voce acestui pește să-și caute scăpare printre tentaculele ei, atunci cînd o primejdie îl amenință, iar peștele clown, atrage în felul acesta hrana spre tentaculele anemonei.

— o jumătate de bilion de neuroni din creierul omenesc, sînt concentrați pentru a vedea.

Dalia, numită astfel după numele botanistului Andreas Dahle, a fost la început folosită

ca hrană de către vechii mexicani. Tuberculele acestei flori, conțin o substanță hrănitore numită — inulin.

Voiajul lui Magelan în jurul lumii a fost nu numai o realizare de prim rang din punct de vedere al descoperirilor geografice și ale navigației, ci a fost de asemenea și un voiaj care a adus un mare profit. Cuișoarele aduse la întoarcere din insulele Pacificului de Sud au fost vîndute cu mult mai mult decît costul unei expediții pentru trei ani.

Locuitorii din Noua Guinee disprețuind toporul modern de oțel, adeseori petrec cîte trei luni pentru a face un topor de piatră.

Culese de
D. P.